

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.151/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes Vármegyei Rendőr-Főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	hivatasos szolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 8.K.700.470/2025/14. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

A kereseti és fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatasos állományú tagjaként, határrendész beosztásban a név1 Alosztályán, vezényléses időrendben teljesített szolgálatot, amely szerint 12 óra nappali

beosztást követően 24 óra pihenőidővel, 12 óra éjszakai beosztást követően 48 óra pihenőidővel rendelkezett.

[2] A felperes családi körülményeit illetően házas, férje helység1i szolgálatteljesítési helyen rendőr, egy általános iskolás, felső tagozatos és egy gimnazista gyermeke van, aki 2024. szeptember 1-jétől helység1ára jár gimnáziumba. A nagyszülők esetenként segíteni tudnak a gyermekek ellátásában.

[3] ország1 schengeni határővezetethez való csatlakozása következtében a Rendőrség szerveiről és a Rendőrség szerveinek feladat- és hatásköréről szóló 329/2007. (XII. 13.) Korm. rendelet 2025. március 1-jétől hatályos módosítására figyelemmel a felperes szervezeti egysége megszűnt, ami a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 5. pontja szerinti átszervezéshez vezetett. Az átszervezés témájában 2024. december 5-én tartott állománygyűlésen a felperes nem vett részt, mivel aznap szolgálatot teljesített helység2 vasútátkelőhelyen.

[4] Az alperes belső honlapján fellelhető állásportálon – 2024. december 13. és december 20., majd 2025. január 7. és január 9. napjai között – lehetősége volt a felperesnek a rendelkezésre álló, felajánlható rendőri állások, beosztások közül megjelölni azt, amit az átszervezést követően be kívánna tölteni. Ezen az online felületen a felperes nem jelölt meg semmilyen beosztást.

[5] A hivatásos szolgálati jogviszonyának módosítása tárgyában a felperes 2025. február 26. napján személyzeti elbeszélgetésen vett részt, ahol tájékoztatták arról, hogy részére a név2 (helység3) állományában járőrvezető beosztást ajánlanak fel. Ez a korábbi beosztásához képest magasabb beosztást, a végzettségének, képzettségének megfelelő és magasabb illetménnyel járó munkakört jelentett volna, ahol ugyanúgy vezényléses, azonban esetenként tömbösített – egymást követő napokon 12, illetve maximum 16 órás, előre tervezhetően 4 havi időkeretben megadott – időrendben kellett volna szolgálatot teljesíteni. A felperes a személyzeti megbeszélésről felvett jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatával a számára felajánlott beosztást nem fogadta el, mivel a férjével a szolgálati váltást nem tudják megoldani úgy, hogy a két kiskorú gyermekük felügyelete biztosított legyen. Az idősebb, 15 éves gyermekük egyes típusú cukorbeteg, a fiatalabb pedig 10 éves. A kisebb gyermekekre nem bízhatják a cukorbeteg gyermek felügyeletét addig, amíg váltanak a férjével. A családban egy gépjármű van, így a váltás még nehezebb, nem megoldható. A név3 lévő vezényléses rendszert nem tudják megoldani, a felperes nem tud a családtól több napig távol lenni.

[6] Az alperes a felperes fenti indokait nem tartotta méltányolhatónak, így a 04120-170/34/2025. mi. számú határozattal (a továbbiakban: Határozat) a szolgálati jogviszonyát a Hszt. 80. § (2) bekezdés b) pontja, 84. §-a, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 46. §-a alapján 2025. április 26. napjával lemondással megszüntette.

[7] A felperesnek a Határozattal szemben előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[8] A felperes keresetében kérte a Határozat hatályon kívül helyezését és annak megállapítását, hogy a jogviszonya felmentéssel szűnt meg, továbbá az alperes kötelezését elmaradt munkabér címén hat havi távolléti díjnak megfelelő bruttó 3.409.200 forint és végkielégítés címén nyolc havi távolléti díjnak megfelelő bruttó 4.545.600 forint megfizetésére. Keresetének jogalapjában a Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontjára, 86. § (1) bekezdés b) pontjára,összagszerűségében pedig a Hszt. 87. § (1) bekezdésére és (2) bekezdés d) pontjára, 90. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés g) pontjára és (5) bekezdésére alapította.

[9] Azzal érvelt, hogy a munkába járás időtartama nagy mértékben megnövekedett és a tömegközlekedés igénybevétele nehézséget okozott volna számára, ha a felajánlott beosztást elfogadja. A család egy személygépkocsival rendelkezik, amelynek mindig helység2án kell lennie a nagyobb gyermek egyes típusú cukorbetegségével járó időnkénti rosszullete miatt. Mindezekre figyelemmel méltányolható indokból nem fogadta el a felajánlott szolgálati beosztást, ezért jogellenes a hivatásos szolgálati jogviszonyának lemondással megállapított megszüntetése.

[10] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját. Hivatkozása szerint a gyermekek életkora alapján már nem szükséges az állandó szülői felügyelet; egy 15 éves, gimnazista gyermek a cukorbetegségét és az abból adódó egészségi helyzetet saját tapasztalatai alapján képes kezelni. A felperes és a férje korábban is hivatásos szolgálati jogviszonyban álltak, így ebben változás nem következett volna be. A felperes új beosztásában a tömbösített szolgálatteljesítés egymást követő napokat érintő napi 12, vagy maximum 16 órás szolgálatteljesítést jelentett volna, előre tervezhetően, többhavi (az helység3i Rendörkapitányságon 4 havi) szolgálatteljesítési időkeretben a Hszt. 134. §-a alapján, amellyel kevesebb napra esett volna a szolgálata. A munkába járással kapcsolatosan változás nem lett volna számottevő, az új, magasabb beosztás magasabb illetménnyel járt volna, az utazási költségek megtérítésre kerültek volna és a tömegközlekedés is elérhető lett volna. A lakóhely és a szolgálatteljesítési hely közötti távolság nem olyan tényező, amelyet méltányolható okként figyelembe lehetett volna venni. Kiemelte, hogy a felperes nem élt a beosztás jelölésének lehetőségével, így a Hszt. 3. §-ában megfogalmazott együttműködési kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva a Határozatot hatályon kívül helyezte, valamint 3.409.200 forint felmentési időre járó távolléti díj, és további 4.545.600 forint végkielégítés megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 5. pontjára, 13. § (1) bekezdésére, 86. § (1) bekezdés b) pontjára és (5)-(7) bekezdéseire alapította.

[12] Rögzítette, hogy az alperes nem vitatta az idősebb gyermek egészségi állapotával összefüggésben tett felperesi előadást és a kereset összecszerűségét sem. Megállapította továbbá, hogy a felperes az átszervezéssel és a felajánlott munkakörökkel kapcsolatban megfelelő tájékoztatást kapott az alperestől. Kitért a szolgálati viszony Hszt. 13. §-ában megfogalmazott sajátos jellegére, illetve a Fővárosi Ítéltábla Kf.700.302/2024/4. számú határozatában foglaltakra, mely szerint méltányolható oknak a felajánlott szolgálati beosztás el nem fogadása tekintetében az vehető figyelembe, ha a változással a hivatásos állományú életkörülményei oly mértékben változnának meg, amely miatt nem várható el tőle az új szolgálati beosztás betöltése. A felek előadásának értékelését és a bizonyítékok mérlegelését követően arra a megállapításra jutott, hogy a felperes körülményei olyan mértékben változnának meg az átszervezésből adódó új beosztás elfogadása esetén, hogy – a jogviszony jellegéhez kapcsolódó jogok és kötelezettségek figyelembevételével – nem várható el tőle annak betöltése. Az ítéleti indokolásban számba vett indokok szerint a két kiskorú gyermek nevelése, az idősebb gyermek egyes típusú cukorbetegsége, a fiatalabb gyermek életkorából fakadó folyamatos szülői jelenlét igénye, valamint a helység² és helység³ közötti távolság, a lényegesen megnövekedett munkába járási idő, illetve az egyetlen gépjármű miatti tömegközlekedés ideje, továbbá a tömbösített szolgálatteljesítési időrend nem egyeztethető össze a felperes családi és személyes körülményeivel. A felperes ezen sajátos élethelyzetére tekintettel – a hivatásos szolgálati jogviszonnyal járó magasabb mérce alapján is – azt állapította meg, hogy méltányolható okból nem fogadta el a részére felajánlott szolgálati beosztást. A Kúria alperes által hivatkozott Mfv.X.10.156/2020/2. számú döntését eltérő tényállási elemekre tekintettel nem tartotta alkalmazhatónak az ügyben.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1)-(2) bekezdéseit, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését. Az elsőfokú bíróság a peradatok és a bizonyítékok alapján helytelenül és okszerűtlenül jutott az ítéleti indokolásban foglalt következtetésre, ténylegesen nem állapította meg a perben releváns, a döntéshez szükséges valamennyi tény, és elmaradt az azokat alaposan értékelő tevékenység is. Az indokolási kötelezettséggel összefüggésben hivatkozott a BH.2012.173. és a BDT.2015.3348. számú eseti döntésekben foglaltakra, az ügy érdemi megítélése szempontjából pedig relevánsnak tartotta a Fővárosi Ítéltábla több eseti döntését (4.Kf.700.351/2024/5., 1.Kf.700.353/2024/4., 4.Kf.700.268/2024/4.).

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette teljes körűen figyelembe az állításait igazoló bizonyítékokat, mint például a felperes együttműködési kötelezettségének hiányát, a felperest segítő nagyszülők igénybevételét, a házastárs rendelkezésre állását. A törvényszék iratellenesen állapította meg, hogy a felperesnek kizárólag tömbösített szolgálatteljesítési időrendben kellett volna dolgoznia, mivel az csak esetenként fordult volna elő a személyzeti elbeszélgetés jegyzőkönyve szerint. A tömbösített szolgálatteljesítési időrend – az ítélet állításával ellentétben – nemhogy hátrányos, hanem bizonyos esetekben akár kedvezőbb is lehetett volna a felperes részére. Annak ellenére, hogy ugyanúgy előre tervezhető, mint a vezényléses időrend, ahhoz képest kiszámíthatóbb: több hónappal előre

lehet vele tervezni, és hosszabb pihenőidőt biztosít (24/48 vagy 12/48 óra szolgálatteljesítési/pihenő idő). Ebben a formában ráadásul kevesebb a szolgálatteljesítési napok száma, a havi 13-14 nap helyett havonta csak 7-8 napot jelentett volna. Az elsőfokú bíróság az ítéletében – bár szükséges lett volna vizsgálnia és értékelnie – nem tért ki arra, hogy a felperes nem egyedül neveli a gyermekeit, a nevelésükben, felügyeletükben segítségre számíthat. A nagyobb gyermek, aki 8 éve diagnosztizált cukorbeteg, életkoránál és tapasztalatánál fogva kezelni tudja az egészségi helyzetét, a kisebb gyermek 11 éves korában képes az 1 kilométerre lévő iskolába gyalog elmenni, így ezek nem jelenthetnek áthidalhatatlan akadályt.

[15] A felperes megsértette az együttműködési kötelezettségét; a tárgyaláson maga is akként nyilatkozott, hogy tudott a kívánt beosztás megjelölésének lehetőségéről, megjelölhette volna a számára legkedvezőbb településeken lévő beosztásokat (helység1, helység4, helység5), azonban nem tudott magyarázatot adni arra, hogy miért nem jelölt be ezek közül egy lehetőséget sem (13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal 4. bekezdés). Nem tekinthető a felperes részéről jóhiszemű és tisztességes eljárásnak, hogy nem tett lépéseket a kedvezőbb beosztása érdekében. Ezt követően a munkáltató jogszerűen ajánlott fel a részére egy képzettségének, végzettségének megfelelő beosztást, arra pedig nincs előírás, hogy ennek a korábbi beosztásával minden feltételben megegyezőnek, illetve azonos szolgálati helyen és munkarendben elláthatónak kellene lennie. A Hszt. 80. § (2) bekezdés b) pontja, 84. §-a, 86. § (7) bekezdése, valamint a BMr. 46. §-a alapján jogszerűen szüntette meg a felperes szolgálati jogviszonyát lemondással, figyelemmel arra, hogy a felperes a felajánlott szolgálati beosztást nem méltányolható okból nem fogadta el.

[16] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárása során nem sértett sem eljárásjogi, sem anyagi jogi jogszabályt, a tényállást teljes körűen feltárta, a beszerzett bizonyítékokból a megfelelő következtetést vont le.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján túlnyomórészt helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetésével azonban az ítéltábla nem értett egyet. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[19] Az objektív és a Kp. 2. § (1) bekezdéséből kiolvasható szubjektív jogvédelem a fellebbezési eljárásban is érvényesül. A másodfokon eljáró bíróságnak alapvetően azt kell értékelnie, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem tárgyában az anyagi és az eljárási

jogszabályok helyes alkalmazásával jogszerű határozatot hozott-e. Ezt főszabály szerint, a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak értelmében a fellebbezés, az esetleges csatlakozó fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem által határolt körben teheti meg. Ezért a fellebbezésben hivatkozott eljárási jogszabálysértések vizsgálatán túlmenően az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálata során az ítéltáblának arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy a felperes méltányolható okokból utasította-e vissza a részére felajánlott szolgálati beosztást, és erre tekintettel jogszerű volt-e a hivatásos szolgálati jogviszonyának – felmentés helyett – lemondással történő megszüntetése.

[20] Mindezek előre bocsátásával a másodfokú bíróság elsőként azt a fellebbezésben előadott eljárásjogi kifogásokat vizsgálta, amelyek szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem teljes körűen tárta fel, a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, s indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabályszegések ugyanis a Kp. 110. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú ítélet – anyagi jogi kérdések vizsgálata nélkül történő – hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását vonhatná maguk után. Az ítéltábla azonban ilyen súlyú eljárásjogi szabályszegést nem állapított meg.

[21] A bizonyítékok szabad mérlegelésének a Kp. 78. § (2) bekezdésében – és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében – rögzített elve a tényállás szabad megállapításának a Pp. 263. §-ában meghatározott elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseiben meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolásából világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (BH2012.173.).

[22] Ennek kapcsán az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint – a jogviszony megszüntetés jogszerűsége szempontjából a releváns tényállást feltárta, a bizonyítékok mérlegelését és összevetését is elvégezte, csupán az anyagi jogszabályok tükrében abból téves (az e körben kialakult ítélkezési gyakorlattal ellentétes) jogi következtetést vont le akkor, amikor a felperes által felhozott indokokat méltányolhatónak fogadta el.

[23] Az ügy anyagi jogi vonatkozásait illetően az ítéltábla különös jelentőséget tulajdonított annak a felperes által is elismert körülménynek, hogy nem élt azzal a lehetőséggel, hogy az erre szolgáló online felületen megjelölje a számára elfogadható beosztást. Helyesen hivatkozott ezzel összefüggésben az alperes a Hszt. 3. §-a szerinti együttműködési kötelezettség megszegésére. Ezzel a magatartásával ugyanis a felperes azt a látszatot keltette az alperes felé – akinek a szabad álláshelyek közül valamely beosztás felajánlás iránti kötelezettsége állt fenn –, hogy számára további preferencia megadása nélkül, bármely ott elérhető beosztás felajánlható. A felperes akkor járt volna el jóhiszeműen és az őt terhelő együttműködési kötelezettségnek megfelelően, ha megjelöli a számára kedvező

beosztásokat, mellyel az alperest olyan információ birtokába juttatja, amely elősegíthette volna a további foglalkoztatását.

[24] Az elsőfokú bíróság az ítéletében azt helyesen rögzítette, hogy a jogszabály a méltányolható ok fogalmát sem általános, sem konkrét jelleggel nem határozza meg, illetve figyelembe kell venni a hivatásos jogviszony sajátos jellegét. A Hszt. 13. § (1) bekezdése szerint a szolgálati viszony az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, a törvényben és más jogszabályokban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A többletkötelezettségeket jelzi, hogy a hivatásos állomány tagja a szolgálati viszonyból fakadó kötelmeit – a rendvédelmi szerv rendeltetés szerinti feladatainak megvalósítása érdekében – önkéntes vállalás alapján, élethivatásként, szigorú függelmi rendben, életének és testi épségének kockáztatásával, egyes alapjogai korlátozásának elfogadásával teljesíti. A rendvédelmi szerv e vállalásért cserébe köteles biztosítani a kötelezettségek teljesítéséhez szükséges feltételeket, a törvényben megállapított díjazást, juttatásokat és kedvezményeket. A hivatásos állomány tagja a szolgálati viszony létesítésekor vállalja, hogy a törvényben meghatározott feltételekkel, a szolgálati érdekeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely szervezeti egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre, vagy – beleegyezésével – a törvényben meghatározott más szervnél szolgálatot teljesíteni. A szolgálatteljesítés helyének meghatározásakor a hivatásos állomány tagjának méltányolható érdekeit lehetőség szerint figyelembe kell venni. A szolgálati jogviszonynak e sajátos jellege jelöli ki azt a mércét is, amely mentén meghatározható az el nem várhatóság szintje, amely viszont összetettebb az általános (individuális) elvárhatósági mércénél. Méltányolható oknak a felajánlott szolgálati beosztás el nem fogadása tekintetében tehát az vehető figyelembe, ha a változással a hivatásos állományú életkörülményei oly mértékben változnának meg, amely miatt nem várható el tőle az új szolgálati beosztás betöltése (Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.302/2024/4.).

[25] A felperes a felajánlott járőrvezetői beosztás visszautasítását a családi körülményeivel, a szolgálati időrend megváltozásával és a megnövekedett utazási idővel indokolta. Az ítéltábla álláspontja szerint a kifejtettekkel összhangban a felperesnek a jogviszonyát megszüntető Határozat meghozatalakor fennálló személyi és családi körülményei és az azokban várható változás mértéke nem estek azon méltányolható körbe, amely az el nem fogadás jogszerűségét indokolhatta volna. A felperes és férje mindketten a hivatásos állomány tagjai voltak, a gyermekeiket közösen nevelték, esetenként nagyszülői segítség igénybevétele mellett (13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 4. bekezdés). Mindezen körülményekben változás nem állt volna be az új beosztás betöltése esetén sem.

[26] A felperes, mint meghatározó változást, a szolgálatteljesítés tömbösített időrendjét tartotta a gyermekei ellátásával összeegyeztethetetlennek, mely érvet az elsőfokú bíróság elfogadott. Ezt az érvet a másodfokú bíróság nem osztotta egyrésztől azért, mert a korábbival megegyező vezényléses időrend mellett a tömbösített időrend csak alternatív, lehetséges szolgálati rendként jelent volna meg, nem pedig kizárólagos szolgálatteljesítési rendként, így az elsőfokú bíróság e körben iratellenes megállapítást tett; másrésztől azért, mert a Hszt. 86. § (1) bekezdés b) pontja átszervezés esetén a felajánlandó más szolgálati

beosztáshoz csupán a végzettségnek és képzettségnek megfelelést írja elő, így az új beosztás helyének vagy időrendjének azonossága nem törvényi követelmény.

[27] A felperes kiskorú gyermekei tekintetében az iskolába jutás nehézségeire és az idősebb gyermeke egészségi állapotára, az azzal kapcsolatos fokozott felügyeleti igényre is hivatkozott. Ezzel összefüggésben az ítéltábla egyetértett az alperessel, miszerint a kisebb gyermek általános iskolájának közelsége és a nagyobb gyermek gimnáziumának a lakóhelytől busszal történő megközelítése, annak másik városban (helység1) található székhelye nem indokolja azt, hogy a felperes ne vállalhatna a lakóhelyétől eltérő helyen új beosztást. Az idősebb gyermek a hétköznapijait az iskolájában tölti, melynek székhelyéhez (helység1) képest a felperes már eleve is más városban (helység2) teljesített szolgálatot. A gyermekétől fennálló ezen távolság miatt nem okszerű az az érvelése sem, mely szerint folyamatosan rendelkezésre kellene állnia helység2 a gyermeke egyes típusú cukorbetegsége miatti esetleges rosszulléte esetében. Az ítéltábla figyelemmel volt arra a körülményre is, hogy a gyermek édesapja a gimnázium városában, helység1 teljesít szolgálatot, így még abban az esetben is, amennyiben mindkét szülő egyidőben került volna beosztásra, a felperes férje a gyermekkel egy városban tartózkodott volna.

[28] A megnövekedett utazási idő – akár gépjárművel, akár tömegközlekedéssel – Lőkösházáról helység3ra valóban tényszerűen megállapítható, azonban a Hszt. 13. § (4) bekezdése szerinti vállalása értelmében a felperes a szolgálati érdekeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely szervezeti egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre, és a szolgálatteljesítési hely meghatározásakor a hivatásos állomány tagjának méltányolható érdekeit lehetőség szerint kell figyelembe venni. A szolgálatteljesítés hely meghatározásakor akkor lett volna az alperesnek lehetősége a felperes érdekeit megvizsgálni és figyelembe venni, ha ezen érdekeit a felperes a kívánt beosztás állásportálon való megjelölésével a tudomására hozta volna, így annak figyelembevételi lehetősége éppen a felperes magatartása okán nem állt fenn.

[29] A fentieket összefoglalva a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felajánlott beosztás elfogadásának sem jogszabályi, sem a felperes személyét érintő akadálya nem volt; a járőrvezetői beosztás visszautasításához vezető okok pedig a fent kifejtettek alapján nem bírtak olyan súllyal, melyek összességükben is figyelembe véve a Hszt. 86. § (6) bekezdés b) pontja szerinti méltányolható indokok körébe estek volna.

[30] Mindezek alapján az alperes fellebbezése eredményes volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét, mint alaptalant a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

[1] Az alperes pernyertes lett, azonban perköltségét nem számította fel a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseinek megfelelően, mivel a védiratában és a fellebbezésében is kizárólag a bírósági eljárásban

megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdését jelölte meg, ami alapján a költség pontos összege nem volt megállapítható. Ezért a részére járó perköltség megfizetéséről az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése értelmében rendelkezni nem tudott.

[2] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult az elsőfokú bíróság 5. sorszámú végzése értelmében a Kp. 35. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 525. § (1) bekezdése, valamint a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII.22.) IM rendelet 1. §-a alapján, ezért a kereseti és fellebbezési illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára, és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A kereseti illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és – helyesen – az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontja alapján 387.240 forint, a fellebbezési illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 636.384 forint.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 3.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró